

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1722/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог ББ, кога заступа Александар Андрић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3198/18 од 10.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.06.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3198/18 од 10.12.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3198/18 од 10.12.2018. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3198/18 од 10.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 312/18 од 06.09.2018. године, којом је тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године исплати износе на име главног дуга са затезном каматом од доспелости до исплате и износе на име затезне камате ближе утврђене у изреци првостепене пресуде, као и да му накнади трошкове поступка од 54.900,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизијама као изузетно дозвољеним, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор, довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за

одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог оброка поднета је суду дана 09.03.2018. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора за сваког тужиоца као обичног супарничара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић